

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. H.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 33 A 53/2016 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Znojmo (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 8. 2015, č. j. MUZN 64804/2015, sp. zn. 3347/2015/Douš, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 10. 3. 2015 v 8:45 hod. na silnici č. I/53 v obci Lechovice u domu č. 119, jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Renault Laguna, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost; v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h mu byla naměřena rychlost 64 km/hod (po odečtení odchylky měřícího zařízení). Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 2. 2016, č. j. JMK 31116/2016, sp. zn. S – JMK 158454/2015/ODOS/ Bo, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že došlo k nesprávnému určení pachatele přestupku. Podle krajského soudu poskytuje správní spis oporu pro závěr, že se přestupku dopustil právě žalobce. Stejně tak neshledal krajský soud důvodnou žalobní námitku, že nedošlo k překročení rychlosti. Podle krajského soudu není rozpor ani mezi údajem ve výroku prvostupňového rozhodnutí o místě spáchání přestupku a obsahem správního spisu. Povinností správního orgánu I. stupně pak nebylo uvést ve výroku rozhodnutí formu zavinění. Ani dalším žalobním námitkám krajský soud nepřisvědčil. Podle jeho názoru postupovaly správní orgány v souladu se zákonem. Dílčí pochybení žalovaného při vypořádávání odvolacích námitek nevyvolávají nutnost zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a potažmo soudu z důvodu neúplného vypořádání uplatněných námitek. Obsáhle polemizoval se závěry krajského soudu při vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Podle jeho názoru je jeho odůvodnění nepřípadné a nesprávné. Podle stěžovatele byl dále nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Nebylo jednoznačně prokázáno, že řidičem daného vozidla byl stěžovatel. Dále brojil proti závěru správních orgánů a krajského soudu o správnosti provedeného měření. Podle stěžovatele nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze a nadto měřící zařízení bylo umístěno na poškozeném policejním vozidle, čímž došlo k zániku ověření rychloměru. Správní orgán měl vyjít z jeho výpočtů a nikoliv upřednostnit vyjádření výrobce rychloměru (autorizovaného metrologického střediska Ramet a. s., dále též „autorizované metrologické středisko“). Dále namítal, že údaj uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí o místě spáchání přestupku je v rozporu s obsahem správního spisu. Podle stěžovatele k přestupku nedošlo v obci Lechovice u domu č. 119, ale u domu č. p. 91. V dalším stížním bodě namítal, že se správní orgán nezabýval formou zavinění. Povinností správního orgánu bylo uvést, zda se stěžovatel dopustil přestupku úmyslně, či nedbalostně, popř. zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[8] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[10] Kasační soud posoudil správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Pokud stěžovatel konkrétně namítal, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením dovozujícím nesprávnost provedeného měření z důvodu údajně promáčknutých dveří policejního vozidla, konstatuje soud, že žalovaný se správností provedeného měření obsáhle zabýval. Mj. vyšel z obsahu správního spisu, ve kterém je založen záznam o provedeném měření vč. fotodokumentace zachycující překročení maximálně dovolené rychlosti, a dále vyšel z vyjádření výrobce daného měřícího zařízení ke správnosti daného měření. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývá i to, z jakého důvodu upřednostnil vyjádření autorizovaného metrologického střediska před „výpočty“ stěžovatele, k tomu viz dále.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti. To mj. vyplývá z fotodokumentace pořízené měřícím zařízením, přičemž tomu korespondují i další podklady založené ve spisu (mj. úřední záznam o spáchání přestupku sepsaný zasahujícím policistou). Ostatně stěžovatel překročení rychlosti bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty ani nezpochybňoval. Jeho pozdější obrana se proto jeví i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). To plně platí i pro argumentaci, že řidičem daného vozidla nebyl stěžovatel, ale jiná osoba. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že „*vozidlo v době změření řídila jiná osoba, které však hrozilo vybodování. Proto řidič vozidla požádal obviněného, zda by se mohli na sedadle řidiče vyměnit, a následně dokonce z vozidla vystoupil, aby jej policisté nemohli obvinit na základě snímku z rychloměru. Obviněný této žádosti vyhověl.*“ Stěžovatel však bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty ani netvrdil, že by vozidlo neřídil. Takovou argumentaci vznesl až později, přičemž krajský soud se s ní řádně vypořádal. Nutno dodat, že z úředního záznamu ze dne 10. 3. 2015 (k jeho použitelnosti viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), který sepsal zasahující policista (pprap. L. P.) vyplývá, že stěžovatel byl ve vozidle sám. Poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, neshledává soud případným. V uvedeném rozsudku shledal Nejvyšší správní soud dokazování stran viny účastníka řízení za zcela nedostatečné (*„Důkazem zde bylo v podstatě toliko oznámení o přestupku vyhotovené příslušnými policisty.*“ – viz bod 16 uvedeného rozsudku). V nyní projednávané

věci se správní orgán neopíral pouze o oznámení o spáchání přestupku, ale i o další podklady, mj. o fotodokumentaci z provedeného měření rychlosti. Podrobněji viz výše.

[12] Stěžovatel dále dovozoval nesprávnost provedeného měření. Ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno měřícím zařízením AD9C, ke kterému byl vydán ověřovací list, přičemž měření prováděli policisté dopravního inspektorátu Krajského ředitelství Policie ČR. Správní orgán I. stupně si nadto s ohledem na argumentaci stěžovatele o nesprávnosti provedeného měření vyžádal vyjádření autorizovaného metrologického střediska (výrobce daného měřícího zařízení) stran dodržení návodu při měření rychlosti. Uvedené středisko ve vyjádření ze dne 11. 6. 2015 sdělilo, že měření odpovídalo požadavkům uvedeným v návodu. Za situace, kdy autorizované středisko podalo uvedené vyjádření, nelze vytýkat žalovanému a krajskému soudu, že jej upřednostnili před obecnými výpočty, které předložil stěžovatel. Jak správně uvedl krajský soud, není důvodu, proč by správní orgán nemohl jako důkazní prostředek použít listinu vydanou subjektem, který je nepochybně schopen jako výrobce dotčeného rychloměru poskytnout relevantní a odborné informace o správnosti měření a použitelnosti získaných výsledků.

[13] Stěžovatel nesprávnost provedeného měření dále dovozoval z vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 12. 2017, které poprvé předložil až v řízení o kasační stížnosti (a nikoliv řízení o žalobě). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že uvedené vyjádření Českého metrologického institutu se nezabývalo daným konkrétním měřením rychlosti. Vyjádření je nazvané „*Odpověď na žádost o upřesnění podané informace*“, kterou podal žadatel P. K. a nikoliv stěžovatel. Sděluje se v něm, že při měření je třeba postupovat v souladu s návodem k obsluze; je-li tento postup dodržen, lze považovat výstup z měření za správný. Naměřená rychlost se od rychlosti reálné bude lišit nanejvýš o hodnotu nejvyšší přípustné odchylky. Z uvedeného obecného vyjádření tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovozovat nesprávnost daného konkrétního měření. Stěžovatel dále tvrdil, že z vyjádření vyplývá, že »„*menší nepřesnost v úhlu měření, přesahující jeden stupeň, činí výstup z rychloměru „zcela nesměrodatným*“«. Takto explicitně však vyjádření Českého metrologického institutu koncipováno není. Nadto, jak již bylo shora uvedeno, Český metrologický institut se nezabýval předmětným měřením rychlosti v obci Lechovice, ale reagoval na obecnou žádost o poskytnutí informací. Uvedené vyjádření tedy není sto zpochybnit správnost předmětného měření. To stejné platí i pro vyjádření Ing. V. L. v rámci soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 74/2014 dne 15. 6. 2016, které stěžovatel rovněž přiložil ke kasační

stížnosti. Ani to nezpochybňuje správnost měření rychlosti v nyní posuzované věci. Stran dalších tvrzení o nesprávnosti provedeného měření odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek krajského soudu, který se otázkou správnosti provedeného měření podrobně zabýval a důkladně a správně vypořádal všechny uplatněné námitky.

[14] Stěžovatel dále namítal, že specifikace místa údajného přestupku v prvostupňovém rozhodnutí neodpovídá obsahu spisu. Podle stěžovatele ze spisu vyplývá, že ke změření rychlosti došlo v obci Lechovice u domu č. 91, a nikoliv u domu č. 119. Tato námitka není důvodná.

[15] Je tomu tak proto, že jak z úředního záznamu o přestupku, tak i z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že k měření rychlosti došlo v obci Lechovice u domu č. 119. Místo spáchání přestupku je nadto zachyceno i na fotografiích. Stěžovatel nepředložil žádný relevantní podklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že se přestupek stal na jiném místě, resp. dokonce mimo obec, jak rovněž tvrdil. Ostatně i zde není soudu zřejmé, z jakého důvodu takovou argumentaci neuplatnil bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty. Nutno dodat, že podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa jeho spáchání. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, zdejší soud uvedl, že „[s]*myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.*“ To vyplývá i z pozdější judikatury (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52), která dodává, že není potřebné, aby bylo místo spáchání přestupku vymezeno na „*metr přesně*“, ale s ohledem na kontext dané věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku. Uvedeným požadavkům výroková část prvostupňového rozhodnutí odpovídá.

[16] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán se měl zabývat formou zavinění. Povinností správního orgánu bylo uvést, zda se stěžovatel dopustil přestupku úmyslně, či nedbalostně, popř. zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Tato argumentace není důvodná. Povinnost správního orgánu uvádět formu zavinění do výroku rozhodnutí byla zakotvena až s účinností od 1. 10. 2015 (viz novelu přestupkového zákona provedenou zákonem č. 204/2015 Sb.). Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno dne 28. 8. 2015. Správní orgány se nadto formou zavinění zabývaly v odůvodnění svých rozhodnutí (viz např. str. 5 prvostupňového rozhodnutí, resp. str. 5 a 6 rozhodnutí žalovaného, z nichž vyplývá, že stěžovatel se přestupku dopustil z nevědomé nedbalosti). Možnost uvést formu zavinění až v odůvodnění přitom připouští i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, na který správně poukázal i krajský soud.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

V.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu